

Záhrada

Jedna nôžka, druhá nôžka. Cup, cup, hop a skok, a šplech rovno do mláky!

„Ako sa kvapky krásne na slnku ligocú!“ povedalo útle dievčatko v gumených čižmách. Dupi dup! Zadupalo v mláke, až sa celá voda v nej pomiešala s hlinou a vzniklo ťažké bahno.

„Zornička!“ zavolala na dievčatko mama z malého domčeka. „Zornička, poď si zobrať pršiplášť!“

Dievčatko sa naozaj volalo Zornička. Meno dostalo podľa prvej rannej a poslednej nočnej hviezdy. Aj ono sa najradšej budilo veľmi skoro ráno a utekalo k oknu, aby svojej hviezde zamávalo: „Dobré ráno, Zornička. Ty ideš do svojej obláčikovej škôlky a mňa čaká moja záhrada. Uvidíme sa zase zajtra!“

Zornička vbehla do domu a čižmami urobila na chodbe dve veľké čiernohnedé machule.

„Pozri sa, ako to tu zase vyzerá,“ zastonala mama. Na jednej ruke hojdala Zorničkinho malého brata Filipka, ešte batola, okolo ktorého mala stále veľa práce, a druhou sa snažila poutierať z dlážky blatové jazierko. „Nemôžeš byť aspoň chvíľu v dome? To musíš stále behať po záhrade?“

„Záhradu mám najradšej na svete,“ odvetila Zornička, obliekla si pršiplášť a znova vybehla von. Hovorila úplnú pravdu. Zo všetkých miest, kde ju rodičia vzali, sa jej aj tak najkrajšia zdala ich záhrada.

Zvedavo nazerala do každého zákutia, do každej jamky a štrbiny na záhrade. Tam bolo všetko, čo Zorničku zaujímal najviac. Chrobáky, kvety, dážďovky... Nič zaujímavejšie veru ešte za celých päť rokov svojho života nevidela.

Bola jar. Z neba padal tichý dážď. Vietor nefúkal a cez oblaky sa dokonca začalo pozeráť jedným okom na svet aj slnko. Jeho lúč dopadol na egrešový krík na konci záhrady.

„Pohladím ťa aj ja, egreš,“ bežala Zornička za slnečnou rukou, spolu s ňou láskala lístky a dávala pozor na ostré trne. „Môj malý sladký krík. Budem na teba dávať pozor a v lete mi za odmenu dáš plný hrnček egrešov!“

Vedľa rástli trojfarebné ríbezle, josty a maliny, černice a hrozno. Na druhej strane vykukovali ešte vetché stromčeky, ktoré rodičia zasadili len pred rokom. Čerešňa, broskyňa, slivka. Tri staré jablone, jedna nízka hruška, orech a pri plote obrovitánska lieska.

Zornička dávala pozor, aby kríkom neublížila. Postupne prešla okolo každého, vždy sa zastavila, pohladila ho po listoch a povedala: „Ďakujem ti, že tak pekne rastieš. Prídem za tebou každý deň, aby ti nebolo smutno a aby si mi v lete dal za odmenu plný hrnček ovocia.“

Prestalo pršať a slnko sa pomaly lúčilo s dňom.

„Zajtra prídem zase,“ zamávala Zornička záhrade a vbehla do domčeka.

